

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu Mgr. Jiřího Gottwalda a soudců JUDr. Petra Hluštíka, Ph.D., a JUDr. Daniela Spratka, Ph.D., ve věci

žalobce: **Central Europe Mark, s. r. o.**
sídlem Hlavní třída 87/2, 737 01 Český Těšín
zastoupený Mgr. Jakubem Hajdučkem, advokátem
sídlem Sluneční nám. 14, 158 00 Praha 5

proti
žalovanému: **Finanční úřad pro Moravskoslezský kraj**
sídlem Na Jízdárně 3162/3, 709 00 Ostrava

o žalobě na ochranu před nezákonným zásahem správního orgánu (neukončení účinnosti zajišťovacího příkazu)

takto:

- I.** Žaloba se **zamítá**.
II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobce se žalobou ze dne 23. 4. 2018 domáhal u soudu ochrany před nezákonným zásahem žalovaného, spočívajícího v tom, že žalovaný nerozhodl dle § 168 odst. 3 zákona č. 280/2009 Sb., daňového řádu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „d. ř.“), o ukončení účinnosti zajišťovacího příkazu Finančního úřadu pro Hlavní město Prahu č. j. 4548600/15/2011-00540-105447 ze dne 19. 6. 2015, ačkoli důvody, pro které bylo zajištění daně uplatněno, pominuly.
2. Žalobce uvedl, že dne 29. 5. 2015 podal přiznání k DPH za zdaňovací období 1. čtvrtletí 2015 a daň byla vyměřena platebním výměrem č. j. 4284915/2011-52521-108192 dne 1. 6. 2015. Dne

19. 6. 2015 byl vydán výše zmíněný zajišťovací příkaz na částku 13 556 641 Kč, která byla částečně obratem exekvována, a daňové orgány tak zcela paralyzovaly jakékoliv podnikání žalobce. Dne 14. 7. 2015 byla u žalobce zahájena daňová kontrola za zdaňovací období 1. čtvrtletí 2015. Žalobce je ekonomicky ruinován trvajícím zajištěním daně, které daňové orgány odmítají ukončit s odkazem na probíhající daňovou kontrolu, a podnikání žalobce je tak prakticky paralyzováno. V odůvodnění zajišťovacího příkazu správce daně uvedl, že má důvodnou obavu, že daňový subjekt ve zdaňovacím období 1. čtvrtletí 2015 neprokáže pro toto období nárok na osvobození od DPH při dodání zboží do jiného členského státu EU; s ohledem na riziko z prodlení byl zajišťovací příkaz vykonatelný okamžikem vydání. Žalobce s odkazem na rozsudek Nejvyššího správního soudu č. j. 4 Afs 22/2015-104 ze dne 7. 1. 2016 uvedl, že základními předpoklady pro vydání zajišťovacího příkazu je přiměřená pravděpodobnost, že jednak daň bude v budoucnu stanovena, jednak že v době její vymahatelnosti bude nedobytná nebo bude její vybrání spojeno se značnými potížemi. Žalobce namítl, že tyto předpoklady je povinen daňový orgán průběžně zkoumat po celou dobu zajištění daně. Slábne-li reálnost doměření nebo neprovádí-li správce daně úkony směřující k určení daně dostatečně svižně, jsou zde dány důvody pro snížení či zrušení zajištění. Vzhledem k povaze zajištění daně, kdy jde o nástroj předběžné povahy se zásadními dopady do vlastnického práva daňových subjektů, je třeba při jeho použití přiměřené zdrženlivosti. Žalobce se proti trvajícím zajištěním daně bránil žalobou, kterou Krajský soud v Ostravě zamítl rozsudkem č. j. 22 A 131/2016-18 ze dne 5. 1. 2017 a kasační stížnost proti tomuto rozsudku byla zamítnuta Nejvyšším správním soudem rozsudkem č. j. 1 Afs 88/2017-39 ze dne 4. 5. 2017. Nejvyšší správní soud nicméně uložil žalovanému správci daně pravidelně přezkoumávat důvodnost trvání zajištění daně. Žalobce tvrdí, že skutkové okolnosti, o něž byl opřen zajišťovací příkaz, pominuly. Žalobce změnil sídlo své korporace, jejíž ekonomická činnost se nicméně kvůli obstavení všech zdrojů omezuje na minimum; s bankovním účtem disponuje jen jednatel B. S. Žalobce od roku 2015 řádně plní své daňové povinnosti a v probíhající daňové kontrole je plně součinný, přičemž je třeba zohlednit, že daňová kontrola byla zahájena již 14. 7. 2015. Důvody pro zajištění daně tak - kromě nedostatečné majetkové situace - pominuly. Žalobce před podáním žaloby nevyčerpal žádné prostředky obrany v daňovém řízení, vycházejí z rozhodnutí Nejvyššího správního soudu č. j. 1 Afs 58/2017-42 ze dne 5. 12. 2017, že před podáním zásahové žaloby není nutno vyčerpat prostředek ochrany spočívající ve stížnosti či žádosti o prošetření vyřízení stížnosti dle § 261 d. ř.
3. Žalovaný ve vyjádření k žalobě ze dne 2. 7. 2018 uvedl, že dle jeho názoru je žaloba nepřipustná, neboť žalobce nevyčerpal jiné prostředky ochrany nebo nápravy, kdy usnesení č. j. 1 Afs 58/2017-42 ze dne 5. 12. 2017 se týkalo toliko zásahových žalob určovacích, kdežto podaná žaloba je dle svého petitu žalobou zápuřčí. K meritu věci žalovaný odkázal na dřívější rozhodnutí Krajského soudu v Ostravě č. j. 22 A 131/2016-18 ze dne 5. 1. 2017 a Nejvyššího správního soudu č. j. 1 Afs 88/2017-39 ze dne 4. 5. 2017 s tím, že od vydání uvedených rozhodnutí nedošlo k takové změně okolností, která by eliminovala předpoklady pro zajištění daně. Proběhlé změny okolností žalovaný vyhodnotil v písemnostech č. j. 2219367/18/3212-60561-804423 ze dne 10. 5. 2018 a č. j. 2352205/18/3212-60561-804426 ze dne 22. 5. 2018; obě písemnosti byly žalobci doručeny 24. 5. 2018. K dotazu soudu žalovaný v podání ze dne 6. 8. 2018 uvedl, že prostředky ochrany či nápravy, které měl žalobce dle jeho názoru vyčerpat, jsou stížnost, popř. žádost o prošetření způsobu vyřízení stížnosti dle § 261 d. ř.
4. Podle § 263 odst. 3 d. ř. pominou-li před stanovením daně nebo před dnem její splatnosti důvody, pro které bylo zajištění daně uplatněno, správce daně bezodkladně rozhodne o ukončení účinnosti zajišťovacího příkazu. Zjistí-li správce daně před stanovením daně nebo před dnem její splatnosti důvody pro snížení původní výše zajištění, rozhodne o změně zajištěné částky rozhodnutím, které mění částku uvedenou v zajišťovacím příkazu a současně ukončí v rozsahu změny účinnost příkazu původního. Vznikl-li v důsledku těchto rozhodnutí vratitelný přeplatek, správce daně jej vrátí bez žádosti do 15 dnů od jeho vzniku.

5. Pokud se týče přípustnosti užití zásahové žaloby pro domáhání se rozhodnutí správce daně dle § 263 odst. 3 d. ř., k tomu se jak podepsaný soud, tak Nejvyšší správní soud obsáhle vyjádřily v předchozích řízeních sp. zn. 22 A 131/2016, resp. 1 Afs 88/2017. Soudy dospěly shodně k závěru, že nesplní-li správce daně povinnost ukončit účinnost rozhodnutí o zajištění daně podle § 168 odst. d. ř., ačkoliv jsou pro to splněny podmínky, postupuje protiprávně a zasahuje do práv daňového subjektu, neboť jej odmítá zbavit povinnosti (strpět zajištění dosud nesplatné nebo dosud nestanovené daně), kterou již podle zákona nemá. Prostředkem obrany proti takovému jednání správce daně je žaloba na ochranu před nezákonným zásahem, pokynem nebo donucením podle § 82 s. ř. s.
6. Žalobce tedy správně použil žalobní typ zásahové žaloby.
7. Podle § 85 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), je žaloba nepřipustná, lze-li se ochrany nebo nápravy domáhat jinými právními prostředky.
8. Pokud se týče otázky nutnosti podat stížnost či žádost o prošetření vyřízení stížnosti dle § 261 d. ř., před podáním zásahové žaloby, pak tuto jednoznačně zodpověděl rozšířený senát Nejvyššího správního soudu v rozsudku č. j. 1 Afs 58/2017-42 ze dne 5. 12. 2017, publ. pod č. 3686/2018 Sb. NSS - jehož se žalobce výslovně dovolává - kdy rozšířený senát dospěl k závěru, že „*stížnost ani žádost o prošetření způsobu vyřízení stížnosti dle § 261 daňového řádu není jiným právním prostředkem ochrany nebo nápravy ve smyslu § 85 s. ř. s., který je nutno před podáním žaloby na ochranu před nezákonným zásahem, pokynem nebo donucením správce daně vyčerpat.*“ Namítal-li žalovaný, že uvedený názor se týká toliko deklaratorních zásahových žalob, pak je jeho námitka v rozporu s obsahem uvedeného rozsudku. Žalovaný zřejmě dostatečně nerozlišil, že v uvedeném rozsudku soud řešil dvě otázky zásadního právního významu - jednak zda je v případě deklaratorních zásahových žalob nutno využít jakýkoli prostředek ochrany nebo nápravy před správním orgánem, jednak zda lze stížnost či žádost o prošetření vyřízení stížnosti vůbec považovat za jiný právní prostředek ochrany nebo nápravy; obě otázky zodpověděl záporně.
9. Nepodání stížnosti či žádosti o prošetření vyřízení stížnosti ze strany žalobce před podáním žaloby, tak nečiní žalobu nepřipustnou dle § 85 s. ř. s.
10. Krajský soud posoudil namítaný nezákonný zásah na základě skutkového stavu zjištěného ke dni svého rozhodnutí (§ 87 odst. 1 s. ř. s.) a neshledal žalobu důvodnou.
11. Ze spisové dokumentace, jakož i ze své úřední činnosti (předcházející spisy ve věcech žalobce sp. zn. 22 A 131/2016, kde se domáhal ukončení zajištění, a sp. zn. 22 A 132/2016, kde se domáhal ukončení daňové kontroly) soud zjistil, že žalobce podal dne 29. 5. 2015 příznání k DPH za 1. čtvrtletí roku 2015; daň byla vyměřena platebním výměrem dne 1. 6. 2015. Dne 9. 6. 2015 byl vydán zajišťovací příkaz č. j. 4548600/15/2011-00540-105447 na částku 13 556 641 Kč, která byla následně částečně exekučně zajištěna. Podstatou odůvodněné obavy správce daně při vydání zajišťovacího příkazu bylo riziko, že žalobce nesplní podmínky pro osvobození od DPH při dodání zboží do jiného členského státu EU a zároveň vykazuje značně nestandardní ekonomické chování. Zásadním důvodem pro vydání zajišťovacího příkazu bylo to, že ekonomická činnost žalobce zračící se v pohybech na jeho účtech (zčásti zatajených správci daně) neměla odraz v daňovém příznání, účty žalobce měly jen tranzitní charakter s kreditací od dvou společností, z nichž jedna sídlila na hromadné adrese, nefigurovaly na nich platby spojené s obvyklým provozem reálně ekonomicky činné společnosti (např. platby za energie, telefon, účetnictví) neměl na internetu zveřejněny žádné údaje o své podnikatelské činnosti, zejména o zboží či případné provozovně; za další indicie, negativně ovlivňující výběr daně byly označeny tyto: „*zatajení bankovního spojení užívaného k výkonu ekonomické činnosti, obrat na bankovních účtech nedosahuje obrátu dle DAP k DPH za toto období, zřejmě jsou úhrady prováděny jinak, například přes bankovní účty v zahraničí nebo v hotovosti, k 31. 12. 2014 je hodnota majetku pouze v základním jmění, za 1. Q 2015 není na ř. 47 evidován nákup investičního majetku, jiný majetek nebyl ve veřejně dostupných databázích zjištěn, není zřejmý zdroj financování ekonomické činnosti s obratem přes 132 mil. za 1. Q 2015, subjekt obchoduje s komoditou (rudy, kovy a hutní materiály), která je obecně hodnocena jako významně riziková vzhledem*

ke četnosti výskytu protiprávního jednání, k němuž při obchodování s ní dochází, společnost sídlí na bromadné adrese, skutečný výkon ekonomické činnosti nebyl správci daně oznámen, s účtem společnosti disponuje osoba bez vazby na společnost, resp. není správcem daně známá, finanční prostředky jsou převáděny do zahraničí“. Žalobce napadl zajišťovací příkaz u Městského soudu v Praze, kde bylo o žalobě vedeno řízení pod sp. zn. 9 Af 75/2015 a skončilo zamítnutím žaloby. Dne 14. 7. 2015 byla u žalobce zahájena daňová kontrola, která dosud trvá; její součástí jsou dožádání na Slovensko a do Polska. S ohledem na délku daňové kontroly se žalobce domáhal jejího ukončení, byť správce daně dosud neobdržel odpovědi na veškerá mezinárodní dožádání. Rozsudkem podepsaného soudu č. j. 22 A 132/2016-63 ze dne 9. 11. 2017¹ nebylo žalobci vyhověno, nosné důvody svého rozhodnutí soud shrnul takto: „Pro pokračování v daňové kontrole svědčí skutečnosti, že správce daně činí průběžné úkony směřující ke správnému zjištění a stanovení daně, přičemž pro úplné zjištění rozhodného skutkového stavu je třeba vyčkat mezinárodních dožádání, jež by měla být vyřízena v dohledné době, dále to, že výsledky těchto dožádání jsou pro věc samu klíčové - žalobce nenamítal a neprokazoval, že by tato dožádání měla objasnit jen okrajovou otázku či od ostatních skutečností oddělitelnou, resp. s nimi nesusouvisející skutečnost. Navíc dosavadní dílčí kontrolní zjištění nejenže původní pochybnosti správce daně nerozptýlily, nýbrž je prohloubily, jak plyne kupříkladu z výsledku dožádání týkajících se společnosti Tacon Sp. z o.o. či ze zjištění falšování mezinárodních přepravních listů.“ V uvedeném rozsudku se soud v odůvodnění vyjádřil i k provázanosti daňové kontroly se zajištěním daně, kdy uvedl: „Jestliže by tedy průběžné výsledky kontrolních zjištění ukazovaly na nepřítomnost důvodů pro zajištění daně, bylo by možno ukončit účinnost zajišťovacího příkazu i v průběhu daňové kontroly. (V projednávané věci ovšem nejenže důvodné obavy nejsou vyvráceny, ale naopak jsou ještě posíleny - kupříkladu zjištěním falšování mezinárodních přepravních listů.)“ Žalobce paralelně se žalobou proti trvající daňové kontrole brojil i proti nezrušení souvisejícího zajištění daně. Rozsudkem podepsaného soudu č. j. 22 A 131/2016-18 ze dne 5. 1. 2017 byla žaloba zamítnuta s odůvodněním, že „v žalobě nebyly konkrétně předestřeny, natož prokázány, skutečnosti svědčící o změně poměrů, které byly podkladem pro vydání zajišťovacího příkazu“. Nejvyšší správní soud se s uvedeným názorem ztotožnil; v rozsudku č. j. 1 Afs 88/2017-39 ze dne 4. 5. 2017 uvedl: „Argumentaci daňového subjektu, který chce dosáhnout ukončení zajištění daně prostřednictvím rozhodnutí podle § 168 odst. 3 daňového řádu, je třeba odvíjet od konkrétních důvodů zajišťovacího příkazu. Nikoliv ovšem tak, že by daňový subjekt zpochybňoval jejich zákonitost (k tomu slouží žaloba proti zajišťovacímu příkazu samotnému), ale měl by svou argumentaci zaměřit na skutkový stav v době podání zásahové žaloby a dostatečně konkrétně tvrdit a prokázat, že jednotlivé důvody zajištění daně již netrvají nebo že se vlivem změny okolností či plynutí času jejich váha oslabila. Pokud např. správce daně uvedl mezi důvody vyvolávajícími pochybnosti o budoucí dobytosti daně fiktivní sídlo na bromadné adrese a neexistenci žádných prostor, kde by společnost reálně vykonávala ekonomickou činnost, stěžovatelka mohla tvrdit a prokázat (odpovídalo-li by takové tvrzení skutečnosti) své skutečné aktuální sídlo a místo faktického výkonu své ekonomické činnosti. Pokud správce daně dále vytkl stěžovateli, že s účtem společnosti disponovala osoba bez vazby na stěžovatelku, mohla doložit, která osoba má nyní dispoziční práva k jejímu účtu a jakou má tato osoba ke stěžovateli vazbu. Pokud správce daně poukázal na skutečnost, že od svého založení do konce roku 2014 stěžovatelka neplnila své daňové povinnosti, mohla tvrdit a prokázat, že své daňové povinnosti přinejmenším od doby změny vlastníka v roce 2014 řádně plní a podává daňová přiznání. To jsou jen některé z příkladů tvrzení, která stěžovatelka mohla uplatnit, a prokázat tak, že dříve vytčené nedostatky v současné době neexistují, a to bez ohledu na její přesvědčení, zda existovaly v době vydání zajišťovacího příkazu. Ať již byly důvody pro vydání zajišťovacího příkazu opodstatněné, či nikoliv, stěžovatelka měla možnost dostatečně určitě tvrdit a prokázat, že v době podání žaloby (již) nebyla vymahatelnost daně obrožena. Nejvyšší správní soud proto sdílí názor krajského soudu, podle kterého lze po daňových subjektech požadovat, aby v žalobě na ochranu před nezákonným zásahem dostatečně konkrétně tvrdily aktuální skutkové okolnosti, které věrohodně zpochybňují naplnění zákonných podmínek pro trvání zajištění daně. Bez uvedení konkrétní argumentace nemohla být žaloba stěžovatelky úspěšná. Obdobný závěr platí pro námitku stěžovatelky o ekonomických dopadech trvání zajištění. Jakkoliv lze obecně souhlasit, že plynutí času může zvyšovat ekonomickou zátěž, kterou zajištění daně představuje pro daňový subjekt, i v tomto ohledu zůstala žalobní argumentace stěžovatelky pouze v obecné rovině. Stěžovatelka krajskému soudu nedoložila, jaké konkrétní dopady

¹ Kasační stížnost proti uvedenému rozsudku byla odmítnuta rozsudkem Nejvyššího správního soudu č. j. 7 Afs 16/2018-11 ze dne 28. 2. 2018 a ústavní stížnost byla odmítnuta pro zjevnou neopodstatněnost usnesením Ústavního soudu ČR sp. zn. I. ÚS 1545/18 ze dne 21. 8. 2018.

má trvání zajištění na její ekonomickou činnost. Krajský soud proto nebyl povinen, a konec konců to nebylo ani v jeho možnostech, se danou otázkou podrobněji zabývat.“ Žalovaný v písemnostech č. j. 2219367/18/3212-60561-804423 ze dne 10. 5. 2018 a č. j. 2352205/18/3212-60561-804426 ze dne 22. 5. 2018, na něž odkazuje ve vyjádření, hodnotí majetkové poměry žalobce a průběh daňové kontroly od července 2017; z dosavadního daňového řízení se mu jeví, že daň bude stanovena minimálně ve výši zajištěné daně (fakticky zajištěná daň je nižší než hodnota zajištěné daně dle zajišťovacího příkazu); mj. uvádí, že údaje zjištěné z odpovědi na mezinárodní žádost o výměnu informací ohledně společnosti Probex Sp. z o. o., doručené mu 8. 5. 2018, nekorespondují s tvrzeními žalobce.

12. Podle § 82 s. ř. s. každý, kdo tvrdí, že byl přímo zkrácen na svých právech nezákonným zásahem, pokynem nebo donucením správního orgánu, který není rozhodnutím, a byl zaměřen přímo proti němu nebo v jeho důsledku bylo proti němu přímo zasaženo, může se žalobou u soudu domáhat ochrany proti němu nebo určení toho, že zásah byl nezákonný.
13. Trvající zajištění daně je nepochybně zásahem do veřejných subjektivních práv žalobce. Otázkou tak je, je-li tento zásah po právu či je-li nezákonný.
14. Jak uvádí sám žalobce v žalobě, k podmínkám zajištění daně se vyjádřil Nejvyšší správní soud zásadním způsobem v rozsudku ze dne 7. 1. 2016, č. j. 4 Afs 22/2015 - 104. Vyslovil, že „*správce daně může vydat zajišťovací příkaz na daň dosud nestanovenou pouze tehdy, existují-li objektivní skutečnosti, které zakládají odůvodněnou obavu (tj. přiměřenou pravděpodobnost), že (i) daň bude v budoucnu v určité výši stanovena a zároveň, že (ii) v době její vymahatelnosti bude tato daň nedobytná nebo bude její vybrání spojeno se značnými obtížemi. Tyto skutečnosti musí být uvedeny v odůvodnění rozhodnutí správních orgánů*“ Správce daně tak musí odůvodnit svou obavu co do dvou okruhů skutečností - jednak co do stanovení daně, jednak co do její nedobytnosti či ztížené dobytnosti. Jak dovodil Nejvyšší správní soud v rozsudku č. j. 4 Afs 22/2015-104 ze dne 7. 1. 2016, publ. pod č. 3368/2016 Sb. r. NSS., oba prvky, tj. přiměřenou pravděpodobnost ve vztahu ke stanovení daně a odůvodněnou obavu o její budoucí dobytnost, lze vyhodnocovat jak jednotlivě, tak i celkově. Pokud „*bude dána určitá míra obavy ve vztahu k oběma prvkům, je možné např. nižší pravděpodobnost (slabší důvody) ve vztahu k budoucímu stanovení daně kompenzovat jasnými okolnostmi (silnými důvody) svědčícími o tom, že daňový subjekt se zabývá majetku, který by mohl sloužit k uspokojení daňového nedoplatku, a naopak*“. Jinými slovy, oba prvky podmiňující vydání zajišťovacího příkazu (a další trvání zajištění daně) jsou v jistém vztahu nepřímé úměry - čím je jeden prvek silnější, tím nižší nároky lze do určité míry klást na prvek druhý.
15. Při domáhání se postupu dle § 168 odst. 3 d. ř. lze tedy buďto prokazovat, že pominula obava z nedobytnosti či ztížené dobytnosti daně (hospodářská situace daňového subjektu se zlepšila natolik, že je schopen pravděpodobnou daň uhradit), nebo že pominula pravděpodobnost stanovení daně, nebo že pominuly obě tyto podmínky.
16. V případě žalobce je nesporné, že obava z nedobytnosti či ztížené dobytnosti předpokládané daně nepominula. Sám žalobce konstatuje, že ho podnikání je paralyzováno, prakticky nevykonává v důsledku obstavení svých účtů ekonomickou činnost. Tomu odpovídá i konstatování žalovaného o neměnnosti majetkových poměrů žalobce v písemnosti č. j. 2219367/18/3212-60561-804423 ze dne 10. 5. 2018. Uvedený předpoklad pro trvání zajištění daně tak nepominul, a není to ani rozporováno. Je přitom nerozhodné, je-li tento stav zčásti či plně zapříčiněn právě zajištěním daně, neboť likvidační efekt zajištění daně není hlediskem, s nímž by ust. §§ 167-168 d. ř. počítala (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu č. j. 4 Afs 158/2016-27 ze dne 20. 9. 2016).
17. Zbývá proto přezkoumat, zda pominuly - zcela či zčásti - důvody pro pravděpodobnost budoucího stanovení daně.
18. Podle rozsudku Nejvyššího správního soudu č. j. 6 Afs 11/2018-69 ze dne 18. 7. 2018, „*je třeba ustanovení § 168 odst. 3 daňového řádu vykládat tak, že důvody, pro které je budoucí stanovení daně přiměřené*

pravděpodobné, zakládají existující objektivní okolnosti. Tyto důvody nepominuly, jestliže nedošlo k podstatné změně těchto existujících okolností (skutkového základu), z nichž správce daně dovodil pravděpodobnost budoucího stanovení daně a zajištění daně uplatnil. (...) Podstatnou změnu existujících okolností, která znamená, že důvod, pro který bylo zajištění daně uplatněno, pominul (odpadl), představuje situace, kdy např. uplatněný, avšak ničím neprokázaný, odpočet daně z konkrétních obchodních případů (A, B, C) byl po vydání zajišťovacího příkazu následně v plné výši doložen, původní předpoklad správce daně, že daň bude v budoucnu stanovena, tak odpadl a pominul tento důvod. Ke snížení původní výše zajištění by v takovém případě mohlo vést částečné doložení nároku na odpočet (např. jen obchodního případu A).“

19. Žalobce v projednávané věci namítal, že došlo ke změně některých skutečností, kterými byl odůvodněn zajišťovací příkaz. Konkrétně žalobce změnil sídlo své korporace, s bankovním účtem disponuje jen jeho jednatel a žalobce od roku 2015 řádně plní své daňové povinnosti a v probíhající daňové kontrole zahájené 14. 7. 2015 je plně součinný. Žalobce tak zjevně následuje příkladná tvrzení, která jsou uvedena v rozsudku Nejvyššího správního soudu v jeho věci č. j. 1 Afs 88/2017-39 ze dne 4. 5. 2017. Tato tvrzení však Nejvyšší správní soud uvedl výslovně toliko *per exemplum*. Při jejich zhodnocení je třeba konstatovat, že se jedná jednak o indicie nižší intenzity, jednak o indicie, relevantní pro dobu ekonomické aktivity, zatížené pravděpodobným aktivním zapojením se žalobce do struktury korporací, sledujících daňový únik. Dodatečné přesunutí sídla či úprava dispozičních oprávnění k účtu společnosti, která je navíc ekonomicky neaktivní, není skutečností, která by představovala zásadní změnu ve vztahu k daňové povinnosti za první čtvrtletí roku 2015, kdy tehdejší sídlo a dispozice s účtem zapadaly do konceptu zapojení žalobce do podezřelé obchodní struktury propojených společností, vykazující obchodování s rizikovou komoditou (руды, kovy a hutní materiály), kdy obchodní transakce probíhaly přes zřejmě účelově neuvedené bankovní účty v mimořádně vysokém objemu, aniž by byly dány logické prvky stabilního podniku s ekonomickým zázemím. Ve vztahu k daňové povinnosti za jedno konkrétní zdaňovací období jsou tyto následné úkony bez vlivu na důvodnost předpokladu doměření daně. Pro stanovení daně jsou rozhodné skutečnosti, které existovaly v průběhu zdaňovacího období, za něž má být daň stanovena. Následné změny těchto skutečností tak zpravidla nemají vliv na důvodnost obav, z nichž správce daně dovodil pravděpodobnost stanovení daně. Takovéto následné změny mohou mít zpravidla jen vliv na druhou podmínku pro zajištění daně, již je důvodná pravděpodobnost nedobytnosti nebo ztížené dobytnosti daně. V projednávané věci ovšem o této druhé podmínce nebylo sporu.
20. Nadto soud podotýká, že průběžné výsledky daňové kontroly nejenže nerozptylují důvodné pochybnosti správce daně, ale naopak je posilují - ať už se jedná o zjištění z mezinárodních dožadání, které nekorespondují s tvrzeními žalobce, či o zjištění pozměňování mezinárodních přepravních listů.
21. Žalobcem uváděné skutkové změny tak nikterak neovlivňují důvodnost obou prvků podmiňujících vydání zajišťovacího příkazu č. j. 4548600/15/2011-00540-105447 ze dne 9. 6. 2015.
22. Vzhledem k tomu, že žádná z žalobních námitek, které žalobce v žalobě uvedl, není důvodná, soud žalobu v souladu s ust. § 87 odst. 3 s. ř. s. zamítl. Ve věci bylo rozhodnuto bez jednání v souladu s ust. § 51 odst. 1 s. ř. s.
23. O nákladech řízení bylo rozhodnuto v souladu s ust. § 60 odst. 1 s. ř. s., když žalovanému, který měl ve věci úspěch, nevznikly v souvislosti s tímto řízením podle obsahu soudního spisu žádné náklady nad rámec jeho běžné úřední činnosti.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů od jeho doručení k Nejvyššímu správnímu soudu v Brně.

Shodu s prvopisem potvrzuje

Ostrava 9. října 2018

Mgr. Jiří Gottwald

předseda senátu